

Bancs... I el pobre client, què?

written by Ferran Planell | 31 de març de 2023

Efecte contagi? Globalització? Digueu-ne com vulgueu, però si al despatx del consell d'administració d'un banc qualsevol, on sigui que geogràficament es trobi, un dels consellers es tira un pet, a la resta de despatxos dels bancs de tot el món hauran d'obrir les finestres i airejar, perquè els seus correligionaris s'hauran llufat alhora.

És tal aquesta evidència i la tenim tan ancorada en el sentiment col·lectiu, que quan veiem que el finestram de les entitats financeres s'obre de bat a bat per a poder ventilar, entrem en pànic. Molts són els economistes que, davant d'aquest fet, ens diuen que no hem de patir, que per això hi ha el Fons de Garantia de Dipòsits d'Entitats de Crèdit (FGD). I la veritat és que per a molts serà suficient, però no pas per a tothom.

El FGD, garanteix fins a cent mil euros, no per a cadascun, sinó per a la totalitat dels dipòsits que hom pugui tenir en una entitat bancària concreta. I si els diners es tenen repartits entre diferents entitats, llavors sí, cent mil euros per a cadascuna. Però, això que pot semblar molt a ulls de força particulars, pot acabar sent gairebé res per a una bona part del teixit empresarial.

Recordo el cas, ja fa bastants anys, d'un empresari que m'explicava que ell no estava pas disposat a córrer aquest risc i que preferia assumir-lo ell mateix amb la seva caixa forta i quin fos el seu sistema de seguretat que tingués. Eren altres temps, quan el diner en efectiu es movia sense restriccions. Ara, evidentment no ho podria fer i estaria a expenses com tothom del FGD. Ja fa més d'una dècada, que per lluitar contra el frau fiscal, prevenir el blanqueig de

capitals i controlar el finançament del terrorisme, els governs han anat limitant cada cop més la possibilitat de fer pagaments en efectiu. Per tant, podem concloure que avui tenir els diners al banc, no és pas una opció, sinó una obligació. I com obligació que és, no puc per més que pensar que sent l'estat qui és que ens hi obliga, qui ens ho exigeix a no deixar que l'efectiu flueixi al seu aire, hauria també de garantir-nos els dipòsits, fos quin fos l'import.

Si el nostre banc fa fallida i hi tenim un préstec amb un capital pendent d'amortitzar de tres-cents mil euros, no ens deixaran pas liquidar-ne tan sols cent mil i ens condonaran la resta. Oi, que no? Doncs, ja som al cap del carrer.